

Μήνας Δεκέμβριος

14η Κυριακή Λουκά

(Λκ. 18, 35 – 43)

3 Δεκεμβρίου 2017

«...αὐτὸς δὲ πολλῶ μᾶλλον ἔκραζεν·
υἱὲ Δαυῖδ, ἐλέησόν με.»

Σήμερα βλέπουμε ἕνα ἀκόμη θαῦμα τοῦ Κυρίου μας, τό θαῦμα στόν τυφλό τῆς Ἱεριχοῦς. Ἀπό τό περιστατικό αὐτῆς τῆς περικοπῆς ἄς ἀφήσουμε τόν τυφλό νά γίνει ὁδηγός μας, διότι πλέον ἔχει θεραπευτεῖ ὄχι μόνον στή σωματική του τύφλωση ἀλλά καί στόν ἐσωτερικό του σκοτασμό.

Τί μᾶς διδάσκει ὁ πρῶν τυφλός δάσκαλός μας; Μᾶς λέγει πώς, γιά νά καταφέρουμε νά προοδεύσουμε στήν ὀλοκλήρωσή μας καί στήν πορεία μας πρὸς τή σωτηρία, χρειάζεται νά ἔχουμε δυναμισμό. Ἡ πνευματική μας προκοπή δέν θά ἔλθει μέσα ἀπό τήν ἡττοπάθεια καί τή μεμψιμοιρία. Κανείς δέν ἔχει προοδεύσει στή ζωή του μόνο μέ τήν γκρίνια. Αὐτό τό «πολλῶ μᾶλλον» τοῦ τυφλοῦ μᾶς διδάσκει τόν εὐλογημένο δυναμισμό, μέ τόν ὁποῖο πορεύεται ὁ ἀληθινός πιστός στήν καθημερινότητά του. Καί τό «ἔκραζεν» τοῦ τυ-

φλοῦ ἦταν δυναμικό. Ὄταν, ὅμως, κατάλαβε πώς δέν πετύχαινε τό ποθούμενο, τότε «πολλῶ μᾶλλον ἔκραζεν». Μέ τό δυναμισμό του ἔστρεψε τήν προσοχή τοῦ Ἰησοῦ πάνω του. Ὁ δυναμισμός τοῦ τυφλοῦ, λοιπόν, εἶναι μία στάση ζωῆς χρήσιμη καί γιά μᾶς.

Δυναμικά νά κάνουμε τόν αὐτοέλεγχό μας καί δυναμικά νά ἀποδεχόμαστε τίς ἀδυναμίες μας. Ὅχι μεμψιμοιρίες καί γκρίνιες. Κανείς δέν εἶναι ἄμοιρος λαθῶν. Ὅλοι ἔχουμε τά σφάλματα καί τίς ἀδυναμίες μας. Οἱ πτώσεις καί τά ἀμέτρητα λάθη εἶναι μία καθημερινή πραγματικότητα, πού ὅλοι μας τή βιώνουμε. Ὅλη αὐτή ἡ ἀσχημη κατάσταση δέν πρέπει νά μᾶς λυγίζει. Ἡ παραδοχή τῶν ἐλαττωμάτων καί τῶν ἁμαρτιῶν μας δέν πρέπει νά μᾶς ὀδηγεῖ στήν ἀπελπισία, ἀλλά νά μᾶς βοηθάει στήν αὐτογνωσία. Ὄταν ἀποδεχθοῦμε τίς ἀδυναμίες μας, τότε δέν ἔχουμε παρά νά υἱοθετήσουμε τή στάση τοῦ τυφλοῦ. Νά ἀρχίσουμε κι ἐμεῖς νά φωνάζουμε στό Χριστό γιά τή θεραπεία μας. Πολλές φορές ἡ προσευχή μας εἶναι δουλοπρεπής. Ἐνας φοβισμένος ψίθυρος, πού οὔτε ἐμεῖς δέν τόν ἀκοῦμε. Ὁ τυφλός, ὅμως, «πολλῶ μᾶλλον ἔκραζεν». Ἄς κάνουμε τήν προσευχή μας τρόπο ζωῆς δυναμικά καί ἀνυποχώρητα. Νά βάζουμε στή συνομιλία μας μέ τό Χριστό ὄχι τό χρονόμετρο καί τήν τεμπελιά ἀλλά τό «πολλῶ μᾶλλον». Ἡ δυναμική προσευχή θά στρέψει τή θεϊκή προσοχή στήν περίπτωσή μας. Μέ τό δυναμικό αὐτοέλεγχό καί τή δυναμική καταφυγή πρός τό Χριστό θά πετύχουμε καθετί ἐφετό.

Δυναμικά νά παλεύουμε μέ τίς δυσκολίες, τά ἐμπόδια καί τούς πειρασμούς. Ὁ Χριστός χαρίζεται μόνο σ' ὅσους Τόν διεκδικοῦν δυναμικά. Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται. Ποτέ δέ θά λείψουν τά ἐμπόδια καί οἱ δυσκολίες ἀπό τήν ἀνθρώπινη πραγματικότητα. Ἡ μία κρίση θά διαδέχεται τήν ἄλλη. Ἡ ζωή εἶναι μία παλαίστρα, μέσα στήν ὁποία πηγαίνουμε ἀπό γύρο σέ γύρο ἔχοντας κάθε φορά ἕναν καινούριο ἀντίπαλο, ὁ ὁποῖος τίς περισσότερες φορές εἶναι ὁ ἑαυτός μας. Ἀπό τή βρεφική ἡλικία μέχρι τά βαθιά γεράματα ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε παλαιστές, πού ἀγωνιζόμαστε, μέσ' ἀπό τά ἐναντίον μας κτυπήματα, νά μή χάσουμε τόν πολυαγαπημένο μας Χριστό. Κάθε ὑποχώρηση στόν ἀγώνα γιά τό Χριστό ἰσοδυναμεῖ μέ προδοσία. Ὁ Χριστός μᾶς ἀνήκει καί μᾶς χαρίζεται. Πολλοί, ὅμως, μᾶς ἐμποδίζουν νά Τόν πλησιάσουμε καί νά ἐνωθοῦμε μαζί Του. Ὁ διάβολος μέ τούς πειρασμούς, ὁ κόσμος μέ τίς προσβολές καί τά θέλγητρά του, ὁ κακός μας ἑαυτός μέ τήν τεμπελιά καί τήν ἄγνοια προσπαθοῦν νά μᾶς χωρίσουν ἀπό τό Χριστό. Μόνον δυναμικά, σάν ἀτρόμητοι μαχητές, μπορούμε νά πολεμήσουμε ἀπέναντι σ' ὅλ' αὐτά, γιά νά μείνουμε ἐνωμένοι μέ τόν ἐράσμιο Νυμφίο τῆς καρδιάς μας. Οἱ πτώσεις καί τά κτυπήματα πού θά δεχθοῦμε νά μᾶς κάνουν πιό πείσμονες σ' αὐτό τόν εὐλογημένο ἀγώνα μας γιά τό Χριστό.

Δυναμικά νά ἐκφράζουμε τήν εὐχαριστία μας γιά τά δῶρα πού λαμβάνουμε. Μήν εἴμαστε σάν τά ἀνώριμα παιδιά πού, ὅταν εἶναι νά λάβουν, κάνουν ὑπακοή καί, ἀφοῦ ἔλαβαν,

ὕστερα γίνονται ἀχάριστα. Οἱ παροχές τοῦ Κυρίου εἶναι ἄπειρες. Τίποτε δέν εἶναι αὐτονόητο. Τίποτε δέν ἔρχεται ἀπό μόνο του. Ὁ Χριστός ἔχει ἀριθμήσει ἀκόμη καί τίς τρίχες τῆς κεφαλῆς μας. Καθετί πού ἔρχεται στήν πορεία μας εἶναι δῶρο τῆς ἀγάπης Του. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὅμως, ἐνεργοποιεῖται ἀπό τή δική μας συγκατάθεση. Τίποτε δέ δίνει Ἐκεῖνος, ἂν ἐμεῖς δέ θέλουμε νά τό πάρουμε καί ἂν δέν τό ζητήσουμε ἐπίμονα καί ταπεινά. «Ζητήστε μου καί θά σᾶς δώσω, κτυπήστε μου καί θά σᾶς ἀνοίξω», λέγει κάπου ἄλλοῦ ὁ Χριστός καί προσθέτει: «πᾶς γάρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καί ὁ ζητῶν εὐρίσκει καί τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται». Κυρίως, ὅμως, νά μή λησμονοῦμε νά εὐχαριστοῦμε ζωηρά καί δυναμικά τό Θεό γιά ὅλα τά δῶρα Του, πού εἶναι ἀπροσμέτρητα καί, δυστυχῶς, πολλές φορές καί ἀνεπίγνωστα. Νά Τόν εὐχαριστοῦμε μέ τή ζωή μας, μέ τό ἦθος μας, μέ τή λατρεία τοῦ Προσώπου Του, μέ τή στάση μας καί ὄχι μέ τά κούφια λόγια μας.

Δυναμική αὐτογνωσία. Δυναμική διεκδίκηση. Δυναμική εὐχαριστία. Αὐτά εἶναι τά τρία συνθήματα πού μᾶς δίνει σήμερα ὁ πρῶην τυφλός ὁδηγός μας. Ὁ δικός του δυναμισμός μᾶς διδάσκει πῶς αὐτά τά τρία συνθήματα θά κάνουν κάθε πιστό δυνατό καί χαρούμενο, ἀλλά, κυρίως, θά τόν βοηθήσουν στήν πορεία του πρὸς τήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία συνθέτει τόν Παράδεισό μας.

Ἀμήν.